

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra UNDER EN SØLVPOPPEL

Citation: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 111. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen08val-shoot-idm140111864242288/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 6: Heroica

UNDER EN SØLVPOPPEL

Ak, naar Døden løser op,
vil jeg grænne mig
over al den skønne Sang,
som forgaar med mig.
Men hvorfor har jeg da ikke skyndt mig?
skyndt paa min lade Muse?
Der er meget mer hos mig til Huse,
end jeg fik forkyndt.

Profetinden har holdt Taler til mig
gennem denne Poppels sølvgraa Top,
gennem denne skyggefine Krone
af en pur og yndig svejet Ask.

Hjertets nye skabende Vidunder
har hun kvizret for mig fra en Kant paa Vejen,
Tanke-Skatte, skønne, vise Sprog
rakte hun mig højtidsfuldt –
mellem Lænker, flettede af Løv,
som hun bandt med smukke Hænder
i sin grønne Ensomhed.

Hun har kaldt mig selv til Profet
for en Verdens-Aabenbaring,
som kun hun og jeg har set.
Alt fra Bål og til Elias
lod Sandsigerinden mig fordybes i.
Er vi ikke Vidner alle?
Er vi ikke Sandhedens Profeter?

Men for Buddhas Blomster, Jesu Vunder
blues jeg.

Ak, hvis Døden kommer,
har jeg intet da fortalt?
om den Aand, der bor i mig og alt,
om det ny, det skabende Vidunder?